



ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ



«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΒ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1876	Κυριακὴ Δ' τῶν Νηστειῶν (Ἐβρ. 6,13-20) 22 Μαρτίου 2015	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Ἀποφεύγετε τὸν ὄρκο

«Πάσης ἀντιλογίας πέρας εἰς βεβαίωσιν ὁ ὄρκος» (Ἐβρ. 6,16)

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, εἶνε ἡ Δ' (Τετάρτη) Κυριακὴ τῶν Νηστειῶν. Δυὸ ἀκόμα ἐβδομάδες καὶ φθάσαμε γιὰ νὰ γιορτάσουμε τὴ μεγάλη ἑορτὴ τῆς Χριστιανοσύνης.

Τί πρέπει νὰ κάνουμε τίς ἅγιες αὐτὲς ἡμέρες; Νὰ εἴμαστε ἕτοιμοι νὰ ὑποδεχθοῦμε τὸν Κύριό μας καὶ ν' ἀκούσουμε τὸ «Ἰδοὺ ὁ Νυμφίος ἔρχεται ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτός...». Καὶ ἡ καλύτερη προετοιμασίᾳ εἶνε ἡ εἰλικρινὴς μετάνοια. Ἐμπρὸς λοιπὸν· νὰ μετανοήσουμε γιὰ τὴ διαφθορὰ καὶ τὴν ἀπιστίᾳ μας. Γιατί σ' ἐμᾶς ἀρμόζουν τὰ λόγια ποὺ εἶπε σήμερα ὁ Χριστός μας στὸ εὐαγγέλιο· «ἼΩ γενεὰ ἀπιστος, ἕως πότε πρὸς ὑμᾶς ἔσομαι; ἕως πότε ἀνέξομαι ὑμῶν;» (Μάρκ. 9,19). Ἐμεῖς εἴμαστε ἡ ἀπιστὴ καὶ διεφθαρμένη γενεὰ, ποὺ ἀξίζει νὰ πέσουν στὰ κεφάλια μας οἱ κεραυνοὶ τοῦ Θεοῦ.

Ποιὸ πρῶτο καὶ ποιὸ δεύτερο ἀπ' ὅλα τὰ ἀμαρτήματα ν' ἀναφέρω; Παίρνοντας ἀφορμὴ ἀπὸ τὸ σημερινὸ ἀπόστολο θὰ ἐπιστήσω τὴν προσοχὴ σὲ ἓνα ἀμάρτημα, ποὺ δυστυχῶς οἱ πολλοὶ δὲν τὸ ὑπολογίζουν, γίνεται σὲ μεγάλη κλίμακα καὶ ἔχει μεγάλη διάδοσι. Τὸ ἀμάρτημα αὐτὸ εἶνε ὁ ὄρκος.

—Μά, θὰ μοῦ πῆτε, ἀπαγορεύεται ὁ ὄρκος;... Ὁ σημερινὸς ἀπόστολος νομίζει κανεὶς ὅτι ἐπιτρέπει τὸν ὄρκο. Διότι λέει, ὅτι ὁ Θεὸς ἔδωσε ὑπόσχεσι στὸν Ἀβραάμ (ἓνα γέρο 100 χρονῶν μὲ γυναῖκα 90 χρονῶν), ὅτι θὰ γεννήσῃ παιδί· ὅτι οἱ ἀπόγονοί του θὰ γίνουν τόσο πολλοὶ ὅπως ἡ ἄμμος τῆς θαλάσσης καὶ τὰ ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ· καὶ τὸ σπουδαιότερο, ὅτι ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀπογόνους του θὰ ἔνε τόσο ἔνδοξος κ' εὐλογημένος, ὥστε δι' αὐτοῦ θὰ εὐλογηθοῦν «πᾶσαι αἱ φυλαὶ τῆς γῆς» (Γέν. 12,3). Ὁ ἔνδοξος ἀπόγονος τοῦ Ἀβραάμ ἦταν ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός. Αὐτὴ λοιπὸν τὴν ἐπαγγελία - ὑπόσχεσι τὴν βεβαίωσε μὲ ὄρκο· «ᾤμωσε τῷ Ἀβραάμ ὁ Θεός» (Ἐβρ. 6,13-14).

Ἄλλ' ὅταν λέει ὁ ἀπόστολος σήμερα ὅτι «ὁ Θεὸς ὠρκίστηκε», δὲν πρέπει νὰ τὸ πάρουμε μὲ τὴν ἔννοια τοῦ ἀνθρωπίνου ὄρκου. Ἡ Γραφὴ λέει ἐπίσης ὅτι ὁ Θεὸς «ἐνεφύσησεν εἰς τὸ πρόσωπον» τοῦ ἀνθρώπου καὶ «ἐγένετο ὁ ἄνθρωπος εἰς ψυχὴν ζῶσαν» (Γέν. 2,7), ὅτι «ἐφύτευσεν ὁ Θεὸς παράδεισον» (ἔ.ἀ. 2,8), ὅτι «περιπάτησεν» ὁ Θεός (βλ. ἔ.ἀ. 3,8-10)· δὲν πρέπει ὅμως αὐτὰ νὰ τὰ πάρουμε κατὰ γράμμα. Ὁ Θεὸς δὲν ἔχει στόμα νὰ φυσᾷ ὅπως ἐμεῖς, δὲν ἔχει χέρια νὰ φυτεύῃ δέντρα, δὲν ἔχει πόδια νὰ περπατᾷ· εἶνε πνεῦμα ἄυλο. Αὐτὰ εἶνε εἰκόνες, μὲ τίς ὁποῖες θέλει νὰ παρουσιάσῃ τίς διάφορες ἐνέργειές του ἢ ἁγία Γραφή. Ἔτσι λοιπὸν κι ὅταν λέει ὅτι «ὠρκίστηκε ὁ Θεός», οἱ πατέρες λένε ὅτι αὐτὸ σημαίνει· **βεβαίωσε τὴν ὑπόσχεσί του**, ἔβαλε τὴ σφραγίδα του ὅτι θὰ πραγματοποιήσῃ αὐτὰ ποὺ ὑπόσχεταί.

Εἶνε γεγονός ὅτι ἡ Παλαιὰ Διαθήκη ἐπιτρέπει τὸν ὄρκο· ἐκεῖνο ποὺ ἀπαγορεύει εἶνε ἡ ψευδομαρτυρία, κατὰ τὴν ἐντολὴ τοῦ Δεκαλόγου «Οὐ ψευδομαρτυρήσεις» (Ἐξ. 20,16. Δευτ. 5,20). Ἐπιτρέπει τὸν ὄρκο, ἀλλ' αὐτὸ εἶνε τὸ κατώτερο μάθημα. Σ' ἐμᾶς τοὺς Χριστιανοὺς, ποὺ ὁ Θεὸς μᾶς ἀξίωσε νὰ ἀνήκουμε στὴν Ἐκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ, στὸ σχολεῖο τὸ μεγάλο, ὁ Χριστὸς μᾶς ἔδωσε ἓνα μάθημα ἀνώτερο ἀπὸ αὐτὸ ποὺ ἔδωσε στοὺς Ἑβραίους. Καὶ τὸ μάθημα αὐτὸ εἶνε ἐκεῖνο ποὺ λέει στὸ Εὐαγγέλιο, δηλαδὴ τὸ «μὴ ὁμόσαι ὅλως» (Ματθ. 5,34-37). Ἐγώ, λέει, σᾶς λέω νὰ μὴ ὀρκίζεσθε καθόλου· μήτε ἐπάνω στὸν οὐρανὸ καὶ στὰ ἄστρα, γιατί ἐκεῖ εἶνε ὁ θρόνος τοῦ Θεοῦ· μήτε κάτω στὴ γῆ, γιατί εἶνε τὸ ὑποπόδιο τῶν ποδῶν του· μήτε στὸ κεφάλι σας, γιατί δὲν εἶστε εἰς θέσιν μιὰ τρίχα νὰ τὴν κάνετε ἄσπρη ἢ μαύρη· ὁ λόγος σας νὰ εἶνε ναὶ ναὶ ἢ ὄχι ὄχι· τὰ πέρα ἀπ' αὐτὸ προέρχονται ἀπὸ τὸν πονηρό. Πουθενὰ νὰ μὴ ὀρκίζεστε, λέει ὁ Χριστός. Αὐτὴ εἶνε ἡ ἐντολή του, ποὺ πρέπει νὰ ἐκτελοῦμε ὅλοι.

Ἄλλα δυστυχῶς τί παρατηρεῖται; Σήμερα ὁ ὄρκος **ἔγινε παντοῦ συνήθεια**. Καὶ τὸ κακὸ αὐτὸ εἶνε, ὅπως λέει τὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο, «*παίδιόθεν*» (Μάρκ. 9,21), ἀπὸ τῆ μικρῆ ἡλικία μαθαίνουν νὰ ὀρκίζονται. Τὸ παιδὶ παίζει καὶ τὸ βλέπετε καὶ ὀρκίζεται στὸ συμμαθητῆ του. Γίνεται μεγάλος, φθάνει σὲ ἡλικία καὶ δημιουργεῖ σχέσεις μὲ κορίτσια, καὶ τότε κάνει κάτι φοβερό· πηγαίνει μπροστὰ στὶς εἰκόνες τῆς Παναγίας καὶ τοῦ Χριστοῦ καὶ ὀρκίζεται ἀγάπη αἰώνια. Ὅταν πᾶνε στρατιῶτες, εἶνε ὑποχρεωμένοι νὰ ὀρκιστοῦν ὅλοι μπροστὰ στὸ στρατηγό. Ὀρκίζονται στὸ πανεπιστήμιον· ὅποιος βγαίνει π.χ. γιατρός δίνει τὸν λεγόμενον Ἱπποκράτειον ὄρκο, ὅτι θὰ σεβαστῆ τὸν ἄνθρωπο καὶ δὲν θὰ δώσῃ ποτέ φάρμακο σὲ γυναῖκα νὰ «ρίξῃ» παιδί· πόσο τηροῦν τὸν ὄρκο τους τὸ δείχνει ἡ πραγματικότητα – θὰ μᾶς κάψῃ ὁ Θεός! Ὀρκίζονται οἱ δικηγόροι στὸν Ἄρειον Πάγο, καὶ μετὰ στὰ γραφεῖα τους «κατηγοῦν» τοὺς πελάτες τους πῶς νὰ λένε ψέματα μπροστὰ στὸ δικαστήριον. Ὀρκίζονται ὅλοι· ἀκόμα κ' οἱ ἀγροφύλακες γιὰ τὶς μικροζημιές, γιὰτὶ ἡ γίδα τοῦ γείτονα πήδησε τὸ φράχτη. Ἄλλ' ἐκεῖ πού τὸ πρᾶγμα καταντᾷ κόλασις εἶνε τὰ δικαστήρια. Κάθε χρόνο, γιὰ ἀμέτρητες ὑποθέσεις (σὲ εἰρηνοδικεῖα, πρωτοδικεῖα, ἐφετεῖα, Ἄρειον Πάγο, ναυτοδικεῖα, στρατοδικεῖα, ἀεροδικεῖα) ὅλοι ὀρκίζονται. Ἄν ὑπολογίσετε ὅτι γιὰ κάθε ὑπόθεσι ὀρκίζονται 5 τοῦλάχιστον μάρτυρες, φανταστῆτε μέσα σ' ἓνα χρόνο, σὲ χωριὰ καὶ πολιτεῖες, πόσοι βάζουν τὸ χέρι ἐπάνω στὸ ἅγιον Εὐαγγέλιον! Φρικτὸ πρᾶγμα. Καὶ δυστυχῶς αὐτὴ ἡ **πολυορκία εἶνε ἐπιορκία, καταντᾷ ψευδορκία**.

Εἶνε λοιπὸν μικρὴ ἡ ἁμαρτία τοῦ ὄρκου, ν' ἀπλώνῃς στὸ δικαστήριον τὸ χέρι σου πάνω στὸ Εὐαγγέλιον; Ἄν τῆ ζυγίσης στῆ ζυγαριὰ τοῦ κόσμου, δὲν εἶνε τίποτε· ἂν τῆ ζυγίσης στῆ ζυγαριὰ τοῦ Θεοῦ, **εἶνε φοβερὸ ἁμάρτημα**. Σκεφθῆτε· ὁ Χριστὸς λέει «*μὴ ὁμόσαι ὄλωσ*», κ' ἐδῶ δικαστήρια κι ἀστυνομίες μᾶς τύλιξαν μέσ' στοὺς ὄρκους. Ἄπ' τὸ πρῶν μέχρι τὸ βράδου ἀνακριταί, ἀστυνόμοι, εἰρηνοδίκες, δικαστές, στρατοδίκες, ναυτοδίκες, βάζουν ἀνθρώπους νὰ παλαμίζουν τὸ Εὐαγγέλιον. Ἄλλα λέει ὁ Χριστὸς, ἄλλα κάνουμε ἐμεῖς· γίναμε διαβολοκοινωνία. Σπάνιον πρᾶγμα σήμερα νὰ βρῆς ἄνθρωπο πού ν' ἀρνήται νὰ ὀρκισθῆ. Ἄν βρεθῆ καμμιά γριούλα ἢ κανένας τσοπάνης· ὅλους τοὺς ἄλλους μᾶς ἔχει τυλίξει τὸ δίχτυ τοῦ διαβόλου, εἴμαστε μέσα στῆ φοβερὴ αὐτὴ ἁμαρτία τοῦ ὄρκου. Δὲν εἶνε καθόλου μικρὸ τὸ κακόν. Ἄνοιξτε τὴν Παλαιὰ Διαθήκη καὶ διαβάστε τὸν προφήτη Ζαχαρία (βλ. Ζαχ. 5,1-5). Εἶδε σὲ ὄραμα ὁ Ζαχαρίας ἔ-

να τεράστιον δρεπάνι, μήκους 20 πήχεων καὶ πλάτους 10, νὰ πετᾷ καὶ νὰ πέφτῃ – ποῦ; στὸ σπίτι τοῦ κλέφτη καὶ στὸ σπίτι τοῦ ἐπιόρκου, νὰ τὰ ρημάζῃ καὶ νὰ μὴ μένῃ τίποτα. Αὐτὰ λέει ἡ ἅγια Γραφή· οἱ ἐπιόρκοι θὰ γίνουν στάχτη.

Πρέπει ὁ ὄρκος νὰ καταργηθῆ τελείως, νὰ βρεθῆ ἄλλος τρόπος νὰ δίνουν οἱ ἄνθρωποι τὴ μαρτυρία τους καὶ νὰ ἐκμαιεῖται ἡ ἀλήθεια· ὁ ὄρκος νὰ περιορισθῆ μόνο γιὰ μεγάλα ἐγκλήματα, γιὰ φόνους καὶ τὰ παρόμοια.

* * *

Τὸ συμπέρασμα ποιὸ εἶνε; Ὅσο μπορεῖτε, ἀδελφοί μου, **ἀποφεύγετε τὸν ὄρκο**. Εὐτυχισμένος ὅποιος δὲν ἔδωσε ὄρκο ποτέ. Γιὰ μικροπράγματα ποτέ μὴ δώσετε ὄρκο. Προτιμότερον νὰ ζημιωθῆτε – ὁ Θεὸς θὰ σᾶς εὐλογήσῃ.

Ἐὰν ὁμως σὲ ἀναγκάσουν; ἐὰν σοῦ στείλῃ κλησὶ ὁ εἰσαγγελέας καὶ σὲ ἀπειλῇ, ἐὰν σ' ἀρπάξῃ ὁ χωροφύλακας καὶ σὲ ὀδηγήσῃ μπροστὰ στὸ δικαστήριον, τί θὰ κάνῃς; Ἄν μὲν εἴσαι ἥρωας πιστὸς στὸ Εὐαγγέλιον, θὰ πῆς· –Κύριοι δικασταὶ καὶ κ. εἰσαγγελέα, ἀνοιξτε τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Ματθαίου στὸ κεφάλαιον 5, στίχον 34. Τὸ Εὐαγγέλιον, πού ἔχετε ἐδῶ, λέει νὰ μὴν ὀρκίζωμαι· πῶς ἐσεῖς μοῦ λέτε νὰ ὀρκιστῶ; Κι ἂν σὲ ἀπειλοῦν, προτιμότερον νὰ τιμωρηθῆς, νὰ πᾶς φυλακή, παρὰ νὰ δώσης ὄρκο. –Μοῦ τὸ ἀπαγορεύει ὁ Χριστὸς, πές· ἐγὼ παραπάνω ἀπὸ κάθε ἄλλον θ' ἀκούσω τὸ Εὐαγγέλιον... Ἐὰν ὁμως δὲν ἔχῃς αὐτὴ τὴ δύναμι, τότε τοῦλάχιστον νὰ ὀρκισθῆς ἀλλὰ μὲ λύπη στὴν καρδιά, νὰ πῆς τὴν ἀλήθειαν, καὶ νὰ πᾶς νὰ ἐξομολογηθῆς. Ὅσοι ἐξαναγκάστηκαν νὰ ὀρκιστοῦν, εἶνε ἄξιοι συγγνώμης, οἱ ἄλλοι εἶνε ἔνοχοι τιμωρίας.

Ἄχ, ἀδελφοί μου, πότε θὰ γίνουμε Χριστιανοί! πότε ἡ κοινωνία μας θὰ φθάσῃ στὸ ὕψος νὰ μὴν ἔχῃ ἀνάγκη ἀπὸ ὄρκους! Διότι τί σημαίνει ὄρκος· **ὄρκος σημαίνει, ὅτι εἴμαστε ψεῦτες**. Ἦταν κάποτε ἐποχὴ, μέχρι τὴν τουρκοκρατία, πού οἱ Χριστιανοὶ δὲν ὠρκίζονταν. Ὅταν ἔγινε ἐλεύθερο βασίλειον καὶ ἤρθαν οἱ μασόνοι ἀπὸ τὴν Εὐρώπη, τότε ἐπιβλήθηκε ὁ ὄρκος. Στὰ παλιὰ τὰ χρόνια, τότε πού δὲν ὑπῆρχαν σχολεῖα καὶ πανεπιστήμια, γραμματισμένοι, δικηγόροι καὶ συμβολαιογράφοι, κ' οἱ ἄνθρωποι δὲν μάθαιναν νὰ λένε ψέμα, ὁ λόγος τοῦ ἀπλοῦ ἀνθρώπου ἦταν συμβόλαιον, τηροῦσε τὸ λόγο του· τώρα εἶνε ἱκανὸς νὰ πάρῃ χίλιους ὄρκους, ἀρκεῖ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὸ εὐτελὲς συμφέρον του.

Εἶθε ὁ Θεὸς νὰ μᾶς ἀξιώσῃ, χωρὶς ὄρκους, ἀλλὰ **τίμιοι στὸ λόγο μας καὶ στὶς ὑποσχέσεις μας** νὰ βαδίζουμε μπροστὰ, ἕως ὅτου μᾶς ἀξιώσῃ ὁ Θεὸς τῆς αἰωνίου βασιλείας· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**